

ἀσυναπάντητος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συναπαντητός* <*συναπαντῶ*.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν συναντᾷ τις: *Τέτοιο κακὸ ἄς εἶναι ἀσυναπάντητο!*

ἀσυνάρεστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσυνάριστος Θράκ. (Καλαμ.) ἀσυνάριστους Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συναρεστός* <*συναρέσω*.

Ὁ μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τὰ τυχόντα ἔνθ' ἄν.: *Εἶναι ἄθροупους ἀσυνάριστους Ζαγορ. Ἀσυνάριστος εἶσαι μετὰ μένα (δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος μαζί μου) Καλαμ.*

ἀσυνάρτητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσυνάρτητος.

1) Ὁ ἄνευ συναρτήσεως, ἄνευ λογικοῦ εἰρμού σύνηθ.: *Λόγια ἀσυνάρτητα.* 2) Ὁ λέγων ἢ φρονῶν ἀσυνάρτητα σύνηθ.: *Ἀνθρώπος ἀσυνάρτητος.*

ἀσυνάστρεφος ἰδ. ἀσυνανάστρεφτος.

ἀσύναχτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. ἀσύναχτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀσύναχτος.

1) Ὁ μὴ συναχθεὶς σύνηθ.: *Ἀσύναχτα γεννήματα - φασόλια κττ.* 2) Ὁ μὴ εἰσπραχθεὶς σύνηθ. καὶ Πόντ.: *Ἀσύναχτα χρέη σύνηθ.*

ἀσυνάχωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συναχωτός* <*συναχώνομαι*.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ἀπὸ συνάχι ἔνθ' ἄν.: *Μ' αὐτὰ τὰ κρύα δὲν ἀπόμεινε ἀνθρώπος ἀσυνάχωτος σύνηθ.*

ἀσυνγόμᾶστος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συνγομᾶστός* <*συνγομᾶζω*.

Ὁ μὴ γομωθείς, ὁ μὴ πληρωθεὶς διὰ τινος πράγματος, ἐπὶ σάκκου, κιβωτίου κττ.: *Τὸ σακκὶν ἀσυνγόμᾶστον ἔν'.*

ἀσυνειδησία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσυνειδησία.

1) Ἡθικὴ πώρωσις: *Ἀσυνειδησία ποῦ τὴν ἔχει! Ἡ ἀσυνειδησία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲ λέγεται!* 2) Πράξεις ἀσυνειδητοῦ, κακοήθους: *Αὐτὸ ποῦ ἔκανε ἦταν ἀσυνειδησία.*

ἀσυνείδητα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνείδητος.

1) Χωρὶς συνειδήσιν, ἀσυναισθήτως, ἀνεπιγνώστως λόγ. σύνηθ.: *Μιλᾷει ἀσυνείδητα. Ὅ,τι ἔκαμε τό 'καμε ἀσυνείδητα.*

2) Χωρὶς ἠθικὸν δισταγμόν, μὲ ἀσυνειδησίαν σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): *Φέρθηκε πολὺ ἀσυνείδητα. Τὴν ἐγκατέλειπε ἀσυνείδητα. Κλέβει - τοκίζει ἀσυνείδητα λόγ. σύνηθ. Πολλὰ ἀσυνείδητα ἐκόμπωσες με (πολὺ σκληρῶς μὲ ἠπάτησε) Τραπ.*

ἀσυνείδητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσυνειδίστος Κεφαλλ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσυνείδητος.

1) Ὁ ἄνευ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως ἐκτελούμενος ἔνθ' ἄν.: *Ἀσυνείδητη πράξι κττ. λόγ. σύνηθ.*

2) Ὁ μὴ εὐσυνείδητος, ὁ ἠθικῶς πεπωρωμένος ἔνθ' ἄν.: *Ἀσυνείδητος ἄνθρωπος. Εἶδες ὁ ἀσυνείδητος τί πῆγε κ' ἔκαμε! Ἀσυνείδητη γυναῖκα, τὸ σκότωσε τὸ σπλάχνο της! λόγ. σύνηθ.*

ἀσυνεικασιά ἡ, ἀμάρτ. ἀσυνεικασά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀσυνεικαδὰ Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνείκαστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀ- στερητ. 1 β.

1) Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ εὐκόλως, δύσνοια Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Καμένη, μὴν ἀσυνεικασά, νὰ μὴ συνεικάζῃς κ' ἐσὺ νὰ κάμῃς τίποτα!* 2) Τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ χορτάσῃ Ἰμβρ. Συνών. ἀχορτασιά.

ἀσυνείκαστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνείκαστος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ τις ἐννοήσῃ, ἀντιληφθῇ: *Ἀσυνείκαστά 'χεις ἀκόμα εἶδα σοῦ λέω;*

ἀσυνείκαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χηλ. ἀσυνείκαστος Προπ. (Κύζ.) ἀσυνείκαστους Θράκ. (Μάδυτ.) Λῆμν. ἀσυνείκαστους Ἰμβρ. Λέσβ. (Ἀγιάσ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀσυνείκαστος.

Α) Παθητ. 1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ τις Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀσυνείκαστη κουβέδα.* β) Ὁ μὴ ἀναγνωριζόμενος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἐγνώρισές τονε ἢ ἀσυνείκαστο τὸν ἔχεις ἀκόμα;* 2) Ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος Προπ. (Κύζ.): *Ἀσυνείκαστα πράγματα.* Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3, ἀνανάμενος 1, ἀναπάντεχος 1, ἀναπέλπιστος, ἀναρίθμητος 3, ἀνέλπιδος 1, ἀνέλπιστος 1, ξαφνικός.

Β) Ἑνεργ. 1) Ὁ μὴδὲν ἐννοῶν, ἀσύνετος Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Χηλ.: *Ἀσ' τονν το' εἶναι ἀσυνείκαστους ἄθροипους Ἀγιάσ.* Συνών. ἄλαλος 4, ἄμγαλος 1, ἀνάποδος Α 5δ, ἀνόητος 1. 2) Ἀκόρεστος, ἀπληστος Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λῆμν.: *Ἀσυνείκαστους εἶναι, ὅ,τ' νὰ φάγ' δὲ δ'νεικάς'* Ἰμβρ. Συνών. ἀχορταστος.

ἀσυνέμπαστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνέμπαστος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ τις συγκομίσει τὰ προϊόντα του: *Ἐχω ἀσυνέμπαστα.*

ἀσυνέμπαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀσυνέμπαγος Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συνεμπαστός* <*συνεμπάζω*.

Ὁ μὴ συγκομισθεὶς πρὸς ἀποθήκευσιν: *Ἐχω ἀσυνέμπαστα τὰ γεννήματά μου.* Συνών. ἀσόδιστος 1.

ἀσυνεννοησία ἡ, λόγ. πολλαχ. ἀσυνεννοησά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀσυνοννοησά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνεννόητος.

Ἐλλειψὶς συνεννοήσεως, ἀσυμφωνία: *Μὲ τὴν ἀσυνεννοησία τους δὲ θὰ καταφέρουν τίποτε.*

ἀσυνεννόητα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνεννόητος.

Χωρὶς συνεννόησιν: *Ἐφυγαν ἀσυνεννόητα. Κάνουν τοῖς δουλειές τους ἀσυνεννόητα.*

ἀσυνεννόητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀσυνοννόητος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **συνεννοητός* <*συνεννοοῦμαι*.

1) Ὁ μὴ συνεννοηθεὶς, ὁ μὴ συμφωνήσας μετ' ἄλλου ἔνθ' ἄν.: *Ἦταν κ' οἱ δυό τους ἀσυνεννόητοι καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν σύνηθ. Ἀσυνοννόητοί 'μεστιαν ἀκόμα, μ' ἀπόψε θὰ πάω νὰ τὸν εὗρω νὰ συνοννοηθοῦμε Ἀπύρανθ.* 2) Ἐκεῖνος μεθ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ συνεννοηθῇ σύνηθ.: *Ἀσυνεννόητος ἄνθρωπος εἶναι, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ συνεννοηθῇ μαζί του.*

ἀσυνερισιά ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσυνέριστος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β.

